

Scénář - Příběh paní Eriky Šťastné

Tak já jsem se narodila v Sebnitzích. 15.září 1939. Maminka se jmenovala Frída Müllerová a otec se jmenoval Vilhelm Müller.

Jaké bylo vaše dětství?

Moje dětství bylo docela hezký. Táta nebyl doma, ten byl ve válce. My jsme byli tady v tomto baráku s bratrem, ten byl o tři roky starší. My jsme se tady schovávali v krabicích s mojí setřenicí. A já jsem se tady tady měla s nima moc dobře. Už jako šestiletý jsme vázali k svatému přijímání malý čelenky. Děda a babička ty dělali veškerou přípravu pro tu výrobu umělých květin, voskovejch tenkrát. A byli tady kluci, ale ty zas my jsme jenom hráli na pikačku.

Jak jste prožívala rok 1945?

Já jsem chtěla koukat z okna jak jeli tím leiterwagnem tím vozejčkem žejo a maminka říkala pojd' od toho okna pryč, pojd' od toho okna pryč, jdi honem at' nás neviděj, at' nás neviděj. Oni se báli.

Ty kde sbírali ty sbírali tady v Horní Poustevně kde je ted' benzínka tam byl, tam byla ta hospoda. Tam oni je sbírali. A můj táta přišel vlastně domů jako poslední kterej přešel hranice v 51 a toho zavřeli. To byl ještě v Rumburku soud a ty ho odsoudili jako poslední, že nelegálně přešel ty hranice. Odsoudili ho do Jestřebí, na 1 rok do těch pískoven, tam v těch pískovnách musel pracovat.

Proč se do odsunu nedostala vaše rodina?

Protože tady byla ta výroba, to by zaniklo, kdo by to dělal?

Rok 1948?

Přišlo na nás prostě znárodnění.

Dům paní Šťastné byl roku 1948 znárodněn. Poté si ho odkoupila zpátky.

Ten správce tady z toho domu maminku udal, že měla 2, 3 místnosti, které nepotřebuje.

Paní Šťastná chodila do školy do Horní Poustevny a poté do Dolní Poustevny.

Tam byly různý ročníky, tam byly i starší děti že jo, ty ani potom už dál nešly. Byly dvě třídy, jedna, dvě, tři, čtyři, pět. Dole, a nahoře jsme byli my menší. Tam byl nějaký ředitel Vyskočil. To byl takovej vzteklej ředitel. Ten nás mlátil. Přišlo 8, my jsme neuměli tu látku z toho druhýho a půl roku tu látku z toho třetího a co ted' s námi? Ty vyšli a my jsme... co s námi? Nás museli vrátit, protože my bysme neměli ani 8 let školní docházky.

Jak jste se naučila česky, když jste byla německé národnosti?

Jo to von nám ukazovat tím pravítkem, to je obraz, to je stůl, ale tyhle ty Lebachovy děti že jo, my jsme si s nima hráli, my jsme do toho přišli, oni nás to prostě naučili.

Paní Šťastná potkala svého muže v Mikulášovicích na tancovačce. V té době byl vojákem.

Já jsem se v 61. vdávala.

Paní Šťastná má dva syny, Pavla a Jirku.

Jak jste prožívala rok 1968?

Já jsem neposlouchala zprávy, nikdy. Ale já jsem dlouho neslyšela syna, tady dole s kočárkem a přišel můj muž ze Stapu a říká co tady děláš, bude válka. Byla jsi v krámě? Koupila jsi mouku, máš něco? Já mu říkala, já vůbec nic nevím.

Paní Šťastná se věnovala celý život výrobě květin v Centrofluoru.

Mizerně placený to bylo, ale krásná práce. 100, tisíce čelenek do noci jsem vázala. Taky ty ruce jsou zničený. To všechno těma pinzetama, ty pestíky sbírat a všecko možný. Korálky dělat. Já jsem si udělala nějaký, jinak bych vůbec to nemohla už předvyst. To byla taková škoda, likvidovat ten Centroflor. Já to nemůžu strávit.

Co byste vzkázala budoucím generacím?

Hodně vždycky pracovat, no.